

Cele mai frumoase poezii de dragoste (II)

ADRIAN PĂUNESCU

CUPRINS

Acatistul final	11
Un urlet de fiară în creierul meu	12
Hai să mergem într-o seară	30
Îmi pasă	32
Toamna-mpotrivirii	33
Amor cu struguri copti.....	35
Acum să iubești	37
Totalul de ninsori al lumii	38
Mură în vrej surdomut.....	41
Noapte confuză.....	42
Carmen	43
Casa de lemn	44
Pereche în întuneric	46
Ochi-capodopere.....	48
Scenă de odihnă	49
Poștaș fără noroc	50
Elena	52
Fluture galben, fluture negru.....	53
Schitu Darvari	54
Iubito, vine toamna.....	56
Sobru	58
Ninsoarea capitală	59
Parastas pentru iubirea care a murit.....	60
Încleștați în fracții.....	61
Culegător și valorificator.....	62
Cântec de toamnă.....	65
Mi-e imposibil fără tine.....	67
Stol.....	69
Siciliana	71

Apel către caisă	72
Bagaje	74
Al cărui	75
Ilogica serenadă	77
Nunta fără de mireasă	79
Hotelul iubirii	81
Casa de brumă	84
Desfrânare de toamnă	87
Melci între noi	88
Pentru ca să pot citi	90
Să vină domnul Shakespeare	91
Elegia mâinii	93
Noapte de dragoste cu struguri copti	95
Fuga în vacanță	97
Mi-e somn, pe viață și pe moarte	98
Tu să fii moartea mea	99
Mă faceți să și râd.....	101
La despărțire	103
Ceasul fără timp	105
Lancea cu ochi albaștri.....	107
Ce simplu mi-ar fi, dacă nu te-aș iubi.....	109
Rău de moarte	111
Adio	113
Iubire mortală	115
Pipota unui cocoș	116
Viță de moarte, sub viță de vie.....	117
Opriți această frunză	119
Frumos și regretat	120
Peștera	121
Tăcut	123
Același basm	124
Antipartaj	126

Prin tine	128
Numai trecut	130
Scrisoare de acreditare	132
Neiertător, inoperabil gând	133
Buna variantă rea	135
Tu vrei poezii, poezii... ..	137
Casă de închiriat	139
Nesomnul meu și insomnia ta	141
Condamnarea la viață	143
Stare de ploaie	144
Nemuritorul de rând	146
Sfârșit de film	147
În neant, într-o gară.....	149
Destin când vine toamna	150
Ultima rocadă	151
La noapte vine toamna	153
Desculți prin zăpadă	155
Rătăcitor	157
Să iubesc sau să scriu.....	159
Când filozofi bat nucii.....	160
Foc pe coapsă	161
Tragica nerăbdare.....	162
Teamă	164
Trista fiară	165
Îndrăgostit de tine	167
Lemne arzând în iarnă	170
Iubire fără speranță	172
Măcar înmormântările	175
Lied vechi de dragoste	176
Cât mai departe	178
Incendiul din bibliotecă	179

Clar de aguridă	181
Iubire fără acte	182
Dragostea de care se și moare	184
Graba de a scrie	186
Hai în parcare	187
Blestemul meu de-a te iubi	188
Cuiele cerului	189
Eu fără tine	190
E vorba despre noi	191
Sud și Nord	192
Clopotnița sinucigașă	194
Veghe	196
Convalescență	198
Te-aștept de-o viață, te-aștept și-o moarte	199
Casa dragostei, vândută	201
Nufărița	202
Ultima cafea	204
Un gând de iarnă	205
Iarna din care nu vom mai ieși	206
Suflarea ta	208
Dependent de otravă	210
Beția cu noroi	211
Paradox și greșeală	212
Clăile de fân	214
Lemn de foc	215
Predestinare	216
Radical de 2	218
Somnifer și simfonie	219
Traversele	221
Inseparabilii despărțiți	223
Fosta iubire	224
Estetică	226
Noi între noi	227

Cuplu etern	228
Ai să te-nzăpezești la mănăstire	229
Mai singură, mai cu mine	231
Fereastră	233
Repetiții de noapte	234
Dispărem	235
Abia acum	236
Dor de fior	237
Primește ploaia asta	239
13 iunie 1978	243
Cerere de uitare	244
Dragoste în fân	246
Eternele iubiri accidentale	247
Dezacordată	249
Bun de larg consum	250
Acolo, în râu	252
Prizonierul de război moare în pace	254
Unde?	256
Rugăciuni pentru Elena	257
Capodopera mea	259
Venise toamna	260
Sâmbătă la prânz	261
Zori de cenușă	262
Pereche nepereche	263
Iubire testamentară	266
Mi-e bine, mi-e jale	267
Învinsă te-ai întors la tine-acasă	268
Adâncă privire	271
Vai, ce mic oraș	273
Cui să te cer?	274
Declarație de dragoste	276
CUPRINS	279

ACATISTUL FINAL

Ce m-aş fi făcut eu, Doamne,
Cu atâta rău de moarte,
Dacă nu-mi dădeai puterea,
Dacă nu-mi dădeai salvarea
De a scrie-această carte?

(Liber să sufăr, 2003)

UN URLET DE FIARĂ ÎN CREIERUL MEU

Minimalizări jignitoare

Un urlet-de-fiară-în-comă, în creierul meu
Și poate că-i momentul unui poem explicit,
Despre această cea mai mare dragoste a mea
Și despre ceea ce unii au început să numească
Slăbiciunea mea nejustificată, orbirea mea,
Plânsetul meu nemotivat, damblaua, coșmarul,
Exagerările mele în materie de evaluare,
A ta, ca femeie între femei și ca iubită a mea.

Mă irită și mă jignesc toate aceste încercări
De minimalizare, la care ei te supun,
Deși, trebuie să recunosc, mă bucură faptul că,
În nici una din bârfele care circulă despre tine,
Nu a apărut, deocamdată, nici o aluzie
Despre vreun act de trădare din parte-ți,
Despre ceea ce tu însăși voiai să mă faci să aflu,
Din cercurile de oameni, despre care
Știai că-mi vor spune, și anume faptul
Că ai fi plecat să te măriți! Nuntă de pietricele!

Nu, calomnia aceasta despre tine nu circulă.
Aflu de la fiecare om, care mi te descrie,
Că ești îngrozitor de singură și de retrasă,
Că stai și scrii, undeva în casa părinților tăi,

Și că, slăbită, nu poți duce o discuție până la sfârșit,
Cu nimeni dintre cei care te-ntreabă
Despre noi doi și despre dragostea noastră.

Nici rușine, nici frică

Am mai auzit că te miri să ți se spună că eu
Recunosc în public, fără ezitare, nu numai
Că te-am iubit, ci și că te iubesc, nu numai
Că te-am iubit, dar că te-am iubit cel mai mult
Și că nu mi-e nici rușine, nici jenă și nici
Frică să mărturisesc. Și, uite, mărturisesc. Și urlu.

Nu, nu, pe-veci-pierduta-mea-dragoste,
Nu e cuviincios să te miri, să te prefaci că te miri
De ceea ce prea bine știi că-i adevărat.

Nu-ți face iluzii, nu vei scăpa niciodată
De această obsesie a vieților noastre
Împreunate, încleștate, contopite, unite,
Nu mai face tot felul de teorii ale păcatului,
N-ai de ce să-ți asumi ceva ce nu ai înfăptuit,
Un păcat care te devorează și te învinovățește nedrept.

Noi n-am păcătuț față de nimeni dintre oameni
Și nici față de Dumnezeu, noi, cu iubirea noastră,
Am sporit lumina lui Dumnezeu pe pământ,
Prin tot ceea ce iubirea noastră a reușit să provoace,
Biserici, generozități, lupte, visuri și cărți
Și situarea mea netrădată, de partea, mereu, de partea
Oamenilor simpli, buni și necăjiți, de felul celor
Dintre care tu însăși veniseși lângă mine.

Asasinatul ți-a reușit

Și vreau, acum, când și eu sunt pe deplin convins
Că asasinatul tău împotriva dragostei noastre
Ți-a reușit, să-ți reproșez această crimă abominabilă,
Dar, în același timp, să-ți mulțumesc pentru
Toate faptele bune pe care le-am făcut,
Din dragoste față de tine, în acești ani.
Eu, iubindu-te, am ținut să afli, tu, neîntârziat,
Ce am făcut, am vrut să fiu mai viteaz decât sunt,
Să judeci tu, să proclamai tu, să-ți priască ție
Dreptatea mea, dăruirea mea, generozitatea mea,
Te trezeam din somn să-ți povestesc febril
Ce mai făcusem pentru cauza generală
Și pentru amărății care-mi treceau prin față

Și am ajuns la tine, fericit, cu vestea reală
Că țărani din sudul pârjolit de secetă vor avea,
Și prin lupta mea, gratuit, motorină.

Nu văd femeile frumoase

Un-urlet-de-fiară-în-comă, în creierul meu. Dar,
De când nu te-am văzut, am devenit egoist
Și nu mai am chef de aproape nimic,
Știi cât îmi plăcea să mă uit după femeile frumoase,
Chiar dacă pofta o consumam îndârjit,
Tot dăruindu-mă ție, cu asupra de patimă,
Căci tu erai mai presus decât toate.

Acum, s-a-ntâmplat un lucru care mă sperie,
Trec femeii frumoase pe lângă mine

Și nu le observ. Mi se spune că au trecut.
Se așează femeii frumoase, la masa mea,
Și mă uit în ochii lor de parcă aș căuta ceva
Dincolo de ei, ochii tăi. Triștii tăi ochi.

Lutierul rănit

Eu, în acești ani de dragoste și de acomodare,
Eu, în acești ani de patimă și de acordaj,
Am trăit sentimentul reconfortant, teribil
Că reușisem, după consumarea unei păduri întregi

De arbori de rezonanță, să te scot pe tine dintr-unul
Și să te acordez, după toată opera de asamblare,
De șlefuire și de umanizare. Să te acordez.

Totuși, cum se poate pleca de lângă lutierul tău,
Decât smulgându-i mâna din umăr și inima din piept,
Ceea ce e, până la urmă, și adevărat?
Așa s-au petrecut lucrurile, lutierul își caută inima
Peste tot, și nu și-o mai găsește. Nu o mai are.
Ai plecat, trăgând-o după tine și zdrobindu-mi
Mâinile cu care te-am făcut, vioară bolnavă!

Îmi recunosc lașitatea

Iarna aceasta mi s-a părut de-a dreptul absurdă
Și am trăit-o ca pe o fatalitate, ca pe-un delir,
Cu cât munceam mai mult, ca să-ți fie bine ție
Și ca să putem construi cuplul nostru, să fie

Un cuplu durabil, ca să putem aduce pe lume
Un copil sănătos, cu atât te înstrăinași și ți-ai pierdut
Răbdarea, ca pe un mecanism orientativ.

Și, acum, pentru a fi cinstit până la capăt,
Trebuie să-mi recunosc lașitatea din clipa
În care, fără vehemență, m-ai rugat să avem un copil
Și visai să se nască în jurul datei de 20 iulie 2003,

La sărbătoarea de 60 de ani ai tatălui său. Am ezitat,
M-am gândit la ce înseamnă un copil la bătrânețe
Și la fetița mea, care ar fi trebuit să înțeleagă,
Și la scandalul celor care mă urăsc, și la tine,
Și la mine, care trebuia să-mi asum responsabilitatea
A încă 20 de ani de viață, ca să-l putem crește.

Revanșa asupra Desdemonei și a lui Othello

Și nici copil, iată, nu am avut, nici ție nu ți-am dat
Meritata legitimitate, dorită de tine, cu atâta ardoare
Și cu atâta răzbunare, după acești ani geniali
Și dramatici, trăiți împreună. Și am simțit în fugă
Tristețea care te învăluia treptat. Dar, recunoaște,
Nu mi-ai spus răspicat niciodată, interiorizându-te,
La ce te gândești și ce vrei să faci, pierduta mea,
De aceea, cred în dreptul cuplurilor la comunicare
Și în revanșa asupra Desdemonei și a lui Othello.

Vreau să-ți spun că, și dacă ne-am reîntâlni,
Și ne-am reîmpăca, eu tot n-aș avea ce reproșuri să-ți fac,

Mă domină propriile remușcări și aud, în permanență,
Un urlat-de-fiară-în-comă, în creierul meu.
Încep să-nțeleg și să iert felul bezmetic în care
Le-ai făcut toate, ca să ne despărțim și ca să mă

Poți determina să pricep că e vorba de o clipă
A deciziei pe viață și pe moarte, nenegociabilă,
Ai riscat să mă omori, probabil, pentru a face
Să trăiască și să se consolideze sau să moară
Iubirea demențială care ne-a legat. Și trăiește.

Inutilul incendiu dintre focuri

Riscul a fost total și ți-aș mărturisi, precum mă cunoști,
Brutal, gratuit, omenește, ca-ntr-o vecină de vagon,
Plecați către ghețurile veșnice, de dincolo de fire,
Că eu, și așa, și așa, te iubeam mai mult decât oricine
Și mai mult ca pe oricare dintre iubitele mele.

Nu trebuia să mai aprinzi un incendiu inutil, când
De jur împrejur erau numai incendii devastatoare,
Și noi, oricum, ardeam mornit și ar fi trebuit să
Izbucnim în foc, să ne mistuim și, legați unul de
Altul, să ajungem scrum, în vatra unei noi rodnicii.

Dar eu te iubesc atât de prăpăstios, de curat, încât
Îți iert și acest sacru act criminal, din care m-am
Salvat fără ajutorul tău, împotriva dorinței tale,
Pentru c-am avut norocul unei vitalități revanșarde
Și pentru că nu puteam muri, lăsându-te în voia sortii
Și asuprită de eventualele tale remușcări ulterioare.

Supraviețuiesc și te salut

Supraviețuiesc și te salut, înstrăinata mea iubită,
Și te anunț că, pentru iertarea acestui păcat al tău,
Împotriva mea, și de care nu te credeam în stare,
Voi termina Catedrala începută, cu tine, cândva,
Și ți-o voi dedica, la sfințire, să-ți mângâie sufletul
Și să te spele de orice îndoială care te macină,
O, de când meriți tu, prea curata mea, o biserică!

E prea târziu ca să ne mai putem împăca,
Eu sufăr, acum, de-o ciudată stângăcie, în fața ta,
Și nu am voie să fac nimic, pentru ca să nu te deranjez,
De când te-ai dezacordat cu voia, încăpățânat,
Și nici nu am răbdare să mai tai o pădure,
Pentru a construi și acorda o vioară nouă,
Și nici curajul de a te mai căuta. Oricum,
Nu te-aș auzi dacă m-ai striga, deși nu mă strigi,
Nu te-aș mai auzi nici pe tine, dacă nu aud eu
Nici sirenele pompierilor, de atâta larmă interioară,
De-atâta urlat-de-fiară-în-comă, în creierul meu.

Prea târziu pentru pace-ntre noi

Pentru pace între noi, e mult prea târziu. Totuși,
Câteva lucruri trebuie făcute, orice-ar fi,
Pentru o înmormântare civilizată a noastră,
Nici măcar o întâlnire de adio nu vreau să-ți solicit,

Mi-ar sta rău, ca bărbat ce ți-am fost, să mă umilesc,
După ce tu mi-ai trântit, nu ușa, ci orizontul în nas,

Oricum, am avut noi grijă să așezăm în memorie
Întâlniri de referință, s-o putem alege pe aceea
De care să ne aducem aminte cât vom trăi.

Acum, când scriu acestea toate, mă aflu
Pe-un drum de iarnă, undeva, într-o parte de țară,
Unde, cândva, ai venit nebunește, copilărește,
Cu un avion care tremura, după ce rămăseseși
La București, supărată pe mine, că plec,
Partea aceasta de țară, pe unde mă aflu,
Pare-a fi rudă cu munții tăi îndepărtați.

Încărunțita, hodorogita mașină de scris ninsori

Mașina înaintează prin ninsoarea nebună,
Abundentă ca transpirația celor în comă,
Înainte de a-și da obștescul sfârșit. Viscol.

Și, cum intrăm în fulgii dispuși aproape perfect,
Pe verticală și pe orizontală, întretăindu-se,
Parcă ne-am afla în fața unei vechi mașini de scris,
Care încărunțește pe măsură ce află veștile rele
Ce se comunică tastelor ei. Ninge scriind ninsori.

Nici o nădejde

Încărunțita mașină de scris a ninsorii
Va participa la transcrierea pe curat a acestui
Roman despre tine, despre mine și, mai ales,
Despre dragostea noastră, în legătură cu care
Nu mai am nici o nădejde și nici o perspectivă.

De aceea, nici nu mă mai agit aproape deloc,
Sufăr în tăcere și, uneori, mai scriu, îți mai scriu,
Ca să mă induc în eroare că eu mai exist pentru tine
Și expediez scrisori fără destinatar, fără adresă,
În direcția tuturor vânturilor și furtunilor,
Poate, poate, vreuna din ele te va nimeri.

Patul din creierul meu

Dar, nici pentru asta, nu mai am nici o nădejde,
Nu mai emit nici o pretenție. Asasinatul ți-a reușit.
Și, mai mult decât atât, ți-a reușit și faptul scontat
Că te iert, deși, în fiecare noapte, trebuie să spun,
Mi-e atât de dor de tine, încât am impresia
Că ți-ai făcut pat în creierul meu, pat fierbinte.

Și te întinzi acolo pe pat și mă provoci,
Și eu te iau în brațe și ne rostogolim prin patul
Din creierul meu și cădem din pat în ochi,
Și din ochi în lacrimi, și fără să vrem
Ne despărțim, eu într-un ochi, tu în altul,
Eu într-o lacrimă, tu într-alta, și cădem pe patul
Din realitate, și tu pleci, pe neașteptate, din lacrima
În care te-ai aflat, și rămân singur, ca în realitate,
Și-mi sparge tâmpile, venind din codrul otrăvit
Al sângelui ce mă ține, mă cutreieră și mă clatină,
Un urlat-de-fiară-în-comă, ce urcă în creierul meu.

Vânătorul cere un loc în botul tigrlui

Am înțeles că ți-e teamă să vorbești cu mine,
Pentru ca să nu te-ntorc din nefericitul tău drum,

Nu e nevoie să te ferești și să fugi, eu, oricum,
N-am mai întreprins nimic pentru ca să te văd,
Să-ți vorbesc, să te conving, să te fac să revii
Și nici nu te voi mai căuta niciodată. Fii liniștită!
Vânătoarea s-a terminat în urmă cu sute de versuri,

Dar, chiar dacă m-aș îmbăta, dacă m-aș droga,
Dacă mi-ar lua Dumnezeu mințile și aș porni-o
Către tine, inconștient, într-o noapte, ce aș face,
Dacă aș ajunge la tine? Ce-aș putea să-ți mai spun?
Ce-aș avea de pledat? Cât de credibil mai este
Un om părăsit, în ochii femeii care i se dedicase,
Cu umilință, și într-o zi a turbat și l-a părăsit,
Hotărâtă să-și ucidă cu orice preț salvatorul?
Sunt ca un vânător obosit care-a tras toate

Gloanțele și e atât de scârbit și de epuizat, în tot
Ceea ce face, încât nu i s-ar părea ciudat dacă,
Pentru a scăpa de întrebările oamenilor, el
I-ar cere voie tigrlui pe care tocmai îl urmărise,
Spre a-l împușca, să-i facă loc în propriul său bot,
Între colții lui feroși, lui, vânătorului, să se culce
Și să nu mai audă nimic. Să adoarmă definitiv
Și să fie zdrobit de tigrul, în ferocea lui salviație.

Mă simt un manuscris care te conține

Dar, uite, între timp, s-a potolit și ninsoarea,
Parcă s-a evaporat, parcă s-a pulverizat,
Parcă s-a desființat încărunțita, hodorogita
Mașină de scris fulgi. Și eu mă simt, acum,